"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul!"
(Proverb românesc)

credinţă
iubire
speranţă

LUMEA SATELOR

ANUL II,
Nr. 17
martie
1996

4 pag. - 200 lei

PUBLICAŢIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

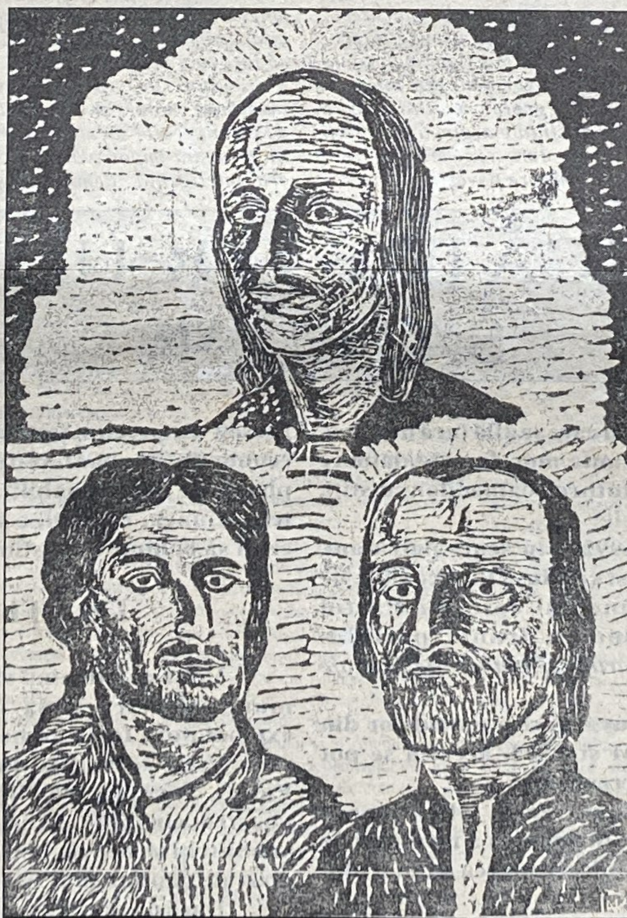
DREAPTA SOCOTINŢĂ

Tot mai multă lume este astăzi supărată la noi pe anumiţi ierarhi ai Bisericii Ortodoxe, ca şi pe corpul preoţesc în general. Supărarea nu este fără motiv. Mulţi dintre capii actuali ai Bisericii s-au compromis atât în vechiul cât şi în noul regim, punând interesele pământeşti mai presus de chemarea duhovnicească, manifestând conformism şi laşitate, iar în unele cazuri complăcându-se ca instrumente directe ale unei puteri politice atee şi materialiste. Mulţi preoţi de mir, pe de altă parte, s-au compromis iremediabil în ochii credincioşilor printr-o viaţă complet lipsită de exigenţă morală şi spirituală, prin lăcomie şi superficialitate. În Ardeal situaţia este şi mai complicată, din cauza atitudinii cu totul greşite pe care Biserica Ortodoxă Română a adoptat-o, nu atât faţă de catolicism în principiu, cât faţă de atâţia fraţi ai noştri de confesiune greco-catolică, pe care-i urgiseşte într-un mod necreştinesc, refuzând să le restituie, pentru nevoile cultice curente, măcar o parte dintre acele lăcaşuri ce le-au aparţinut timp îndelungat. Toate acestea sunt adevăruri triste, care nu trebuie însă să ne ducă la o atitudine pripită faţă de Biserica strămoşească. Defectele unor slujitori nevrednici ai Ortodoxiei n-o fac pe aceasta mai puţin legitimă. Sunt slăbiciuni omeneşti, de care fiecare va da seama înaintea lui Dumnezeu. Ele pot fi pentru noi şi o încercare: vom reuşi, în ciuda acestor neîmpliniri istorice, să ne păstrăm dreapta credinţă, tradiţia noastră de două ori milenară, sau ne vom sminti, îndepărtându-ne de Dumnezeu, ori căutând fel de fel de alte "bisericuţe", care ne ispitesc pe la tot pasul, cu cele mai năstruşnice învăţături şi denumiri? Aici se verifică înţelepciunea şi tăria drepţilor.

Biserica nu trebuie confundată cu slujitorii ei.

Nevrednicia unor oameni, fie ei şi hirotoniţi, nu poate anula sau întuneca voinţa sau puterea lui Dumnezeu. Suntem, iată, în Sfântul şi Marele Post, la capătul lui, fortificaţi lăuntric, credincioşii sunt chemaţi să se spovedească şi să se împărtăşească. I-am auzit pe mulţi spunând, cu dezgust aproape: "Nu mă duc eu să mă spovedesc la popa, că e mai păcătos decât mine!". O astfel de atitudine, chiar dacă întemeiată pe anumite realităţi adesea incontestabile, este şi greşită şi periculoasă. Mai întâi că nu suntem noi cântar pentru păcate. Apoi, noi nu mergem la preot, ci la Dumnezeu, în nişte cadre instituţionalizate, pe care le-am moştenit încă de la Sfinţii Apostoli ai lui Hristos. Preotul, bun sau rău, nu este decât un mijlocitor, o "unealtă" a harului; puterea lui Dumnezeu lucrează oricum în incinta sacră a Bisericii tradiţionale; în schimb, în afara acestui cadru consfinţit şi vegheat de Duhul Sfânt, lucrarea pretins religioasă poate să fie străină de Dumnezeu, oricât de "deştept" şi de "virtuos" ar fi cel care o lucrează. Mântuirea creştinului se face prin Biserică, al cărei "cap" şi a cărei "temelie" este Hristos. Iar Biserica adevărată este cea care a străbătut glorioasă prin veacuri, Biserica Apostolilor şi a Sfinţilor, iar nicidecum cine ştie ce adunare sectantă în care "Satana se îmbracă în înger al luminii", ca să-i smintească şi să-i piardă pe cei neînţelepţi.

Să nu căutăm deci la faţa preotului, ci la harul şi rânduiala lui Dumnezeu, aşa cum ni le-au lăsat părinţii. Să postim (nu doar trupeşte, ci şi sufleteşte, cu gânduri şi simţăminte curate), să ne rugăm, să ne spovedim şi să ne împărtăşim cu smerenie şi credinţă, ca să binemerităm învierea cu Hristos, dincolo de chipul slut al lumii acesteia.

HORIA, CLOŞCA şi CRIŞAN - martiri ai neamului românesc

RĂZVAN CODRESCU

pagini din istoria rezistenţei româneşti * pagini din istoria rezistenţei româneşti * pagini din istoria rezistenţei româneşti *

ŢARA OLTULUI

Dacă securitatea s-a întors din munţi încă o dată cu mâinule goale, fără să ne prindă, şi-a revărsat întreaga ură prin masive arestări atât în Făgăraş, cât şi în satele din fostul judeţ, de-a valma, fără nici o logică. Întâi s-au năpustit asupra familiilor noastre, luând din fiecare ostateci. Ni s-a trimis şi vorbă că, dacă nu ne astâmpărăm, îi vor ucide. E arestat profesorul Mihai Novac, tatăl lui Gelu, şi fiica lui, Gema, căsătorită de curând. E ţinută în frig şi umezeală în beciurile securităţii, unde se îmbolnăveşte pentru totdeauna de rinichi. Condamnată la ani de închisoare, va naşte o fetiţă, neavând nici o asistentă medicală şi nici o hăinuţă pentru copilă. Este arestat fratele lui Leu, Gilu Haşiu, precum şi sora sa, Mărioara şi cumnatul său, Gheorghe. Sunt luate surorile Profesorului, Pătru Novac, tatăl lui Nelu Novac şi fratele său, tatăl lui Victor Metea, fratele său, fratele lui Gheorghe, Ana Gavrilă, mama lui Moşu, precum şi Nicolae şi Ion Gavrilă, unchii lui, Comănici, socrul lui Ghiţă, socrul lui Fileru, Cornilă, cumnatul lui Brâncoveanu şi mulţi alţii.

În Făgăraş sunt arestaţi profesorul Valer Literat, Romul Ursu (care va muri la Canal), profesorul Florea, protopopul Borzea. Li se aducea acuzaţia de complot, constituind aşa-zisul "Grup al celor patruzeci". Nu le pot găsi numele tuturor. Unii vor muri în închisoare, ceilalţi vor veni din infern cu urme grele, nevindecabile, zvârliţi la marginea societăţii.

Îmi vine în minte o întâmplare povestită de un fost coleg de liceu: "Trebuie să merg la Făgăraş pentru nişte treburi. Cădea lapoviţă. În gară aştepta o singură trăsură cu un cal slab. Spun birjarului adresa unde să mă ducă. Într-un loc, birjarul cel bătrân mă roagă să-l aştept, va intra să se schimbe că e ud. Rămân mirat unde intră. «Aici, îi zic, locuia mai demult profesorul Florea» «Şi acum locuieşte, zise birjarul, dar nu în casă, ci în magazie. Eu sunt.» «Şi cum aţi ajuns birjar?» «Ceva trebuie să fac, căci pensie nu am.»"

Sunt arestaţi preoţi, învăţători, notari şi o mulţime de ţărani. Totul făcut cu o ură înverşunată împotriva a tot ce era inteligenţă, demnitate şi omenie. Clădirea securităţii din casa doctorului Giurcă, devenind neîncăpătoare, era ocupată o altă casă, a avocatului Cosgarea şi curând se umple şi asta. Tribunalul Militar din Oraşul Stalin (numele comunist al Braşovului) scoate la condamnări pe bandă rulantă. Se instituie o teroare asupra celor tineri. Fete şi băieţi sunt luaţi şi duşi la securitate, unde mintea sănătoasă nu poate înţelege rostul chinurilor fizice şi morale suferite de aceşti oameni din acest nefericit colţ de ţară, nici să le descrie. Pentru ce se întâmpla în beciurile securităţii ar trebui reţinute doar cuvintele unei fete din Şercăiţa, care ieşise de-acolo cu mintea rătăcită şi care, când preotul în biserică vorbea despre iad, a spus: "Părinte, iadul nu-i acolo unde spui dumneata, iadul îi acolo unde-am fost eu".

ION GAVRILĂ OGORANUL

APEL CĂTRE LOCUITORII SATELOR

În faţa gravei situaţii în care se află ţara noastră, Convenţia Democratică se simte, moralmente, datoare să se adreseze alegătorilr, tuturor oamenilor cinstiţi, reamintindu-le următoarele:

De la alegerile din 1992 s-au scurs patru ani, timp în care România a fost condusă de o coaliţie de partide formate pe trunchiul fostului Partid Comunist, coaliţie având în frunte partidul preşedintelui Ion Iliescu, *Partidul Democraţiei Sociale din România* (PDSR).

În cei patru ani de guvernare a partidelor din coaliţie roşie, PDSR, PRM şi PSM, acestea se pot "mândri" cu următoarele realizări:

- Sărăcirea, îmbolnăvirea şi abrutizarea populaţiei printr-o scădere dramatică a nivelului de trai cu consecinţa directă: descreşterea numărului populaţiei.

- Haosul legislativ şi administrativ cauzat de incompetenţă, dezinteres şi corupţie generalizată.

- Creşterea alarmantă a infracţionalităţii, de la darea de mită, furturi, violuri, tâlhării şi asasinate, până la consumul de droguri şi crima organizată.

- Scăderea îngrijorătoare a locurilor de muncă cu lipsa oricărei perspective ca numărul şomerilor să scadă.

Singura preocupare a actualei Puteri este menţinerea, cu orice mijloace, a poziţiei pe care o deţine. Pentru aceasta regimul preşedintelui Ion Iliescu nu precupeţeşte nici un efort, nu face nici o economie (din banii statului, adunaţi din impozitele plătite de contribuabili). În acest scopt şi-a aservit televiziunea, radioul, o bună parte din presă şi nu ezită să cumpere conştiinţele dispuse să se vândă.

FRAŢI ŢĂRANI

Vreţi ca muncind să nu vă alegeţi cu nimic din munca voastră şi să îmbogăţiţi noua clasă de exploatatori, foştii nomenclaturişti?

Vreţi să vedeţi, în continuare, cum actuala Putere coruptă, vă dispreţuieşte pentru munca voastră cinstită? Vreţi să vă vedeţi copiii mici subnutriţi şi roşi de boli, iar pe cei mari preocupaţi doar de gândul cum să fugă din ţară?

Dacă nu doriţi ca mizeria şi urâtul să copleşescă această ţară, dacă mai aveţi un strop de grijă pentru ce veţi lăsa moştenire urmaşilor voştri, atunci votaţi împotriva hoţilor, puturoşilor, nemernicilor trădătorilor, îmbuibaţilor din sudoarea şi sângele vostru, votaţi împotriva celor ce v-au adus în această stare: Actuala PUTERE!

ŢĂRANI ROMÂNI,
Votaţi pentru o schimbare în bine,
votaţi CONVENŢIA DEMOCRATICĂ!

AGRICULTURA ŞI PROBLEMA SUPRAFEŢELOR DE ÎNSĂMÂNŢARE

Este ştiut din timpuri imemorabile, că roadele pământului au avut şi au cea mai mare importanţă pentru viaţa omului. Lumea a putut trăi în antichitate fără trenuri, automobile, avioane, radio, televizor, etc., dar n-ar fi putut trăi fără pâine, carne, peşte, fructe, legume, care alcătuiesc baza hranei noastre. Chiar şi astăzi, în epoca energiei atomice, alimentele de bază au rămas aceleaşi, iar laboratoarele moderne, prezente acum peste tot, nu pot produce aceste alimente şi nici pilule fermecate cu care să fie hrănită omenirea şi deci să poată fi rezolvate problemele ei de căpetenie. Astazi, ca şi cu mii de ani în urma, lucrarea pământului şi creştereaa vitelor constituie temelia economiei omului şi la fel ca şi omul primitiv, omul secolului al XX-lea depinde în mare măsură de climă. Deşi omul din vremurile îndepărte nu a avut civilizaţia celui de astăzi, el a ştiut să-şi potrivească economia şi cultura mediului înconjurător în necontenită prefacere. De atunci omenirea a învaţat, că lucrând sistematic pământul, se pot evita multe din greutăţile provocate de catastrofele naturale, dar metodele prin care ne agonisim hrana sunt în principiu aceleaşi ca în vremurile de demult.

*

Există însă o problemă care la noi în ţară se discută de 2-3 ani încoace şi anume aceea a suprafeţelor de însămânţare în agricultură. Specialiştii noştri din acest domeniu cât şi unii politicieni, susţin mereu la emisiunile de la televizor, că datorită fărâmiţării suprafeţelor de însămânţare, nu se poate face agricultură intensivă, de aceea nu sunt cereale suficiente în ţară şi trebuie să le importăm. Unii dintre ei îşi exprimă regretul direct, alţii, mai voalat, pentru desfiinţarea fostelor Cooperative Agricole de Producţie.

Ideea dezvoltării agriculturii pe suprafeţe mari este rămasă de la fostul Partid Comunist Român, cu care s-a pornit campania de colectivizare a agriculturii, spunându-le ţăranilor că, prin comasarea terenurilor pe care le au fiecare în parte, se va ajunge la suprafeţe mari de însămânţare, unde se pot folosi maşini agricole de mare capacitate, sunt rentabile investiţiile mari ca de exemplu irigarea, putându-se obţine recolte mari la hectar, ceea ce ar aduce progres şi bună stare. Până la un anumit punct, acest lucru pare adevărat, dar în cazul agriculturii socialiste de la noi nu s-a adeverit, deoarece în muncile agricole trebuiesc luaţi în considerare şi alţi factori care dau satisfacţie şi pot ridica randamentul muncii pe suprafeţe mici de teren , încât să-l depăşească pe cel obţinut pe suprafeţe mari.

Pentru realizarea suprafeţelor mari de însămânţare în cazul agriculturii noastre, ţăranii ar trebui să se asocieze, iar asociaţia lor necesită o formă de conducere cu cheltuieli mari şi cu interes diminuat pentru propăşirea celor asociaţi, faţă de cel pe care-l au ţăranii faţă de ei înşişi, lucrând individual. În afară de aceasta, ei se întâlnesc cu mai multe dezavantaje în cazul asocierii, dintre care cele mai importante sunt:

- Ţăranul individual nu mai este în această situaţie stăpân cu putere de decizie de 100% asupra pământului, respectiv asupra felului de însămânţare şi întreţinere a culturilor de cereale de pe terenul său;

- Ţăranul individual nu dispune singur de dreptul de comercializare a recoltei de pe teren;

- Fertilizarea terenurilor agricole din asociaţiile ţărăneşti se face în cea mai mare parte cu îngrăşăminte chimice, ori este deja cunoscut că în această situaţie nu se obţin cerealele cele mai sănătoase pentru consum, iar după un anumit timp de folosire a acestui îngrăşământ, însăşi terenul agricol se degradează;

- În cadrul unei asociaţii, ţăranul nu poate diversifica însămânţarea terenului. În cazul în care îl lucrează singur, chiar dacă este un teren mai mic, poate obţine două trei produse agricole de care are neapărată nevoie pentru hrana familiei. De exemplu, pe lângă grâu şi porumb, are nevoie şi de fân pentru a ţine o vacă cu lapte, capre, oi, etc. Este ştiut că ţăranii, dar nu numai ei, doresc să aibă laptele lor propriu, pentru copii, din care să obţină şi produsele lactate obişnuite. Mulţi oameni importanţi, au ţinut vaca proprie, ca să aibă lapte după dorinţă. Un exemplu grăitor l-a dat W. Churchill, care a consumat lapte de la vaca sa proprie;

- Ţăranii cu suprafeţe mici îşi pot organiza mult mai bine gospodăria dacă îşi muncesc individual pământul, mai ales în zonele unde se va dezvolta turismul la sate. Acesta a început să devină şi la noi o preocupare, despre care există deocamdată numai discuţii, urmând să se dezvolte acolo, unde există reale posibilităţi de cazare şi de procurare a hranei în condiţii acceptabile.

De aceea agricultura este recomandabil ca agricultura să se dezvolte după voinţa şi bunul plac al proprietarilor de pământ.

*

Între cele două războaie mondiale, agricultura românească a creat belşug de pâine, iar cerealele noastre au făcut cinste ţării pe pieţele străine, cu toate că se desfăşura pe suprafeţe fragmentate.

Este adevărat că după Primul Război Mondial situaţia din agricultură a suferit o uşoară deteriorare, datorită lipsei animalelor de tracţiune, deoarece în timpul războiului, foarte mulţi cai au fost rechiziţionaţi de la ţărani, pentru armată.

Era o situaţie asemănătoare cu cea de azi, când de asemenea ţăranii nu au animale de tracţiune, deoarece caii şi boii au fost predaţi Cooperativelor Agricole de Producţie, cu ocazia cooperativizării agriculturii. Dar după Primul Război Mondial, situaţia s-a îmbunătăţit treptat, treptat şi producţia de cereale a ajuns fie foarte bună.

Între cele două războaie mondiale, deşi suprafeţele agricole pe care se făceau însămânţările erau mici, belşugul de pâine a fost foarte mare. Acest lucru poate fi cel mai bine ilustrat prin colindătorii care veneau din Munţii Apuseni, mai mult moţi, în satele din Estul judeţului Arad, cu prilejul Crăciunului şi al Anului Nou. În mod obişnuit, oamenilor maturi, li se dădea un colac frământat din făină albă şi lapte. Colindătorii mai cereau şi slănină, cârnaţi, jumări de porc etc., iar când ieşeau din casele oamenilor cărora le-au colindat, lăsau colacii pe laviţele de la stradă construite în faţa caselor şi pe care ţăranii stăteau vara la sfat în zilele de sărbătoare. Colindătorilor nu le trebuia pâine, ci doar produsele de carne sau eventual bani. Îmi amintesc că prin anii '30, bunicul meu, un ţăran cu mult respect pentru pâine şi muncă, a adus de pe laviţa din faţa casei un braţ de colaci, cu ocazia Crăciunului, făcând prevestirea, că odată oamenii vor căuta mult după aceşti colaci. În ultimii 50 de ani, de câte ori am văzut cozile de la pâine, mi-am adus aminte de acel avertisment profetic, în care nu credeam. De asemenea ţiganii cerşetori, vindeau saci întregi de pâine cerşită, la un preţ de nimic, meseriaşilor de la sate, cu care aceştia îşi îngrăşeau animalele şi păsările. Este adevărat că odată la 5-6 ani, în anumite zone ale ţării apăreau calamităţi naturale ca inundaţii, secetă mare sau grindină, care distrugea în bună parte recolta şi atunci în acele zone oamenii mai săraci, dacă le-a fost distrusă recolta de grâu, mâncau mălai, adică o pâine din făină de porumb sau pâine făcută din făina de grâu amestecată cu făină de porumb.

În vara anului 1992, călătorind cu autobuzul de la Beiuş la Oradea, ne-am oprit la intrarea în comuna Ceica şi toţi cei din autobuz am admirat lanurile de porumb din care abia dacă s-ar fi putut vedea un călăreţ. Ţăranii care erau pe acolo, ne-au explicat că atunci când acest pământ era la "colectivă", porumbul era mai mic decât iarba din el, nu era săpat decât o singură dată, iar uneori niciodată. Deci, în cazul utilizării suprafeţelor mari de însămânţare, recolta era mai mică decât în 1992, când se utilizau suprafeţe mici. Ţăranii spuneau că atunci când "omul lucrează pe seama lui, lucrează pământul ca şi pentru straturi", adică, aşa cum ar fi pregătit pentru legume.

În secolul trecut au existat de asemenea destul de multe suprafeţe mici pe care s-a desfăşurat agricultura. În cele două Principate 1.015.302 ţărani stăpâneau 3.319.695 hectare, iar în urma măsurilor de împroprietărire, luate după 1866, suprafaţa agricolă s-a divizat ceva mai mult. Cu toate acestea, între 1886 şi 1906, producţia agricolă crescuse cu 100%.

Datorită unei agriculturi bune, Constituţia din 1866 a proclamat dreptul Principatelor Unite de a bate monedă, curăţind câmpul monetar românesc de rămăşiţele banilor medievali, iar prin Legea din 1867, unitatea noastră monetară, leul, a fost definită printr-o cantitate de 1,148112 grame aur fin.

România, având o agricultură competitivă, a putut prin reforma monetară din 1890 să introducă etalonul întreg şi unic de aur, imitând Anglia, singura ţară care a avut un astfel de etalon la începutul secolului al XIX-lea (1816). Toate celelalte ţări europenem deşi au adoptat în mod treptat etalonul unic de aur, ele practicau etalonul numit de francezi, etalon şchiop, deoarece aveau în circulaţie şi monede de argint.

*

Agricultura noastră din secolul trecut şi până la al Doilea Război Mondial, a stat în atenţia Parlamentului, chiar dacă uneori nu s-au găsit cele mai adecvate căi pentru dezvoltarea ei, a existat o politică agrară directoare, care era acceptată de toate partidele politice. După însemnările din şedinţele parlamentare ale timpului, prezentate în diferite cărţi, ea era concentrată într-o frază scurtă: "**să vindem grâu scump şi să mâncăm pâine ieftină**".

Dacă acest raţionament politic s-ar fi menţinut şi în ultimii 50 de ani, situaţia economică a ţării noastre ar fi fost alta. În această ultimă perioadă de timp, s-a procedat tocmai invers: s-a vândut grâu ieftin la popoarele aşa zise frăţeşti şi s-a mâncat pâine mai scumpă decât în majoritatea ţărilor foste socialiste. Pe lângă această situaţie, între anii 1945-1990, multe din gospodăriile colective, ca şi multe dintre întreprinderile agricole de stat, deşi lucrau pe suprafeţe mari, erau falimentare şi trăiau din subvenţiile acordate de stat.

O dare de seamă sau mai bine zis un studiu făcut de Comisia Europeană asupra agriculturii în 10 ţări ale Europei de Est, între care se găseşte şi România, arată că deşi se fac restructurări economice în aceste ţări, vor trebui să treacă mai multe decenii până venitul mediu pe cap de locuitor din cele 10 ţări menţionate va atinge 75% din venitul mediu pe cap de locuitor din ţările occidentale. În acest studiu se mai arată că în anul 2010 numai Slovenia va atinge 80% şi Cehia 75% din venitul mediu pe cap de locuitor, atins în ţările apusene. În România, valoarea acestui venit se va situa la 29%.

Acest lucru înseamnă că abia peste 15 ani de trudă, muncitorii şi agricultorii din România vor reuşi să câştige numai a treia parte din câştigul unui muncitor sau agricultor din Apus. Şi ca tabloul să fie complet, dezastrului în care se găseşte ţara să amintim că astăzi veniturile românilor care îşi câştigă existenţa muncind cinstit sunt de 10 ori mai mici decât veniturile care se obţin în Occident. O situaţie tristă, care îşi are originea în cei 50 de ani de regim comunist, dar şi în anii în care, după Decembrie '89, ţara a fost guvernată de preşedintele Ion Iliescu şi de partidele din coaliţia roşie care l-au sprijinit.

Nicolae BRĂDEANU

Articol preluat din "Cuvantul Românesc" - februarie 1996 -

ÎNDRUMAR POLITIC

FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.

MATEI 7; 15

ÎN AJUNUL VIITOAREI BĂTĂLII

1996, AN ELECTORAL

Anul acesta populația țării va fi chemată din nou la urne pentru a-și alege conducătorii. Alegerile se vor desfășura, ca și în urmă cu patru ani, în două etape. În mai vor avea loc alegerile locale, iar în septembrie alegerile parlamentare și prezidențiale.

Motivul pentru care actuala Putere a organizat procesul electoral în două etape, la o distanță de patru luni una de alta, nu mai constituie un secret pentru nimeni. Rezultatele alegerilor locale oferă guvernanților comuniști, în frunte cu Ion Iliescu, posibilitatea să cunoască orientarea politică a populației. În funcție de aceste rezultate, Puterea, care nu este dispusă să renunțe, cu nici un preț, pozițiile pe care le deține, își va organiza campania pentru câștigarea alegerilor parlamentare și prezidențiale.

Necâștigarea acestor alegeri ar însemna că a sosit ceasul răspunderilor, atât pentru președintele Ion Iliescu, cât și pentru guvernele care l-au slujit timp de șase ani. Președintele Iliescu va fi nevoit să dea socoteală pentru evenimentele din Decembrie '89, când și-au pierdut viața peste o mie de oameni. Totodată el va trebui să răspundă pentru actele de teroare pe care le-a organizat și condus împotriva celor care, pe drept, i-au contestat legitimitatea de președinte al României. Cât privește guvernele Roman, Stolojan și Văcăroiu care au administrat țara sub sceptrul președintelui Ion Iliescu, ele vor trebui să răspundă pentru situația dezastruoasă în care se găsește astăzi România: *pe ultimul loc în Europa și printre cele mai sărace țări din lume.*

IMPORTANȚA ALEGERILOR LOCALE

În toate țările civilizate, alegerile locale au o importață deosebită. Cetățenii din aceste țări sunt interesați să pună în fruntea localităților în care trăiesc gospodari vrednici care să se îngrijească de rezolvarea tuturor problemelor care se pot ivi în viața unei comunități.

Actuala Putere, prin eforturile pe care le depune pentru a obține supremația în primării, nu are însă în vedere buna gospodărire a localităților rurale și urbane. Ceea ce urmăresc partidele politice sub a căror denumire se ascunde fostul **Partid Comunist**, adică **Partidul Democrației Sociale** din România (PDSR), **Partidul Socialist al Muncii** (PSM), **Partidul de Uniune Națională Română** (PUNR) și **Partidul România Mare** (PRM), este obținerea controlului asupra primăriilor prin alegerea unor primari și consilieri care să fie devotați partidelor respective și nu obștei, cetățenilor care i-au ales.

Acești primari, devotați Puterii, vor organiza și supraveghea alegerile parlamentare și prezidențiale. Nici o mirare deci că ei vor închide ochii la toate manevrele necinstite ale agenților Puterii, de a câștiga chiar și prin fraudă, alegerile. Paguba, pentru cetățenii care își vor da votul la alegerile locale pentru candidații partidelor coalizate în jurul Puterii, va fi dublă. Pe de o parte orașele și satele vor fi prost gospodărite, iar pe de altă parte, Puterea ajutată de primari devotați ei, va câștiga și de data aceasta alegerile prezidențiale și parlamentare. Un câștig care va însemna prelungirea mandatului președintelui Iliescu cu încă patru ani, alegerea unui parlament care va continua să impună țării legi de inspirație comunistă și un guvern, străin de interesele naționale, care va aplica aceste legi. *Un adevărat blestem pentru sărmana noastră țară!*

ALEGERILE LOCALE

ARMELE PUTERII

La țară, unde oamenii se cunosc bine, de la un capăt al satului, până la celălalt capăt, scuza de a fi votat un nevrednic pentru funcția de primar, nu stă în picioare. Așa fiind lucrurile, este firesc să ne întrebăm, de ce mulți oameni cinstiți își dau totuși votul unor candidați, despre care se știe că nu sunt demni de încredere?

Una din cauzele acestei greșeli, este frica. Deși s-au scurs aproape șase ani de la "*Revoluție*", o bună parte din populația țării trăiește încă sub imperiul fricii de Securitate. O situație explicabilă prin cei aproape cincizeci de ani de teroare exercitată de regimul comunist, dar și de viclenia cu care actuala Putere întreține în sufletele oamenilor gândul că cei care se manifestă împotriva regimului lui Ion Iliescu ar putea să sufere aceleași consecințe ca în trecut, când Securitatea era atotputernică.

Leacul la această, adevărată boală sufletească, se găsește în noi înșine. Fiecare cetățean al României trebuie să fie convins și să-și repete zi și noapte că timpul de glorie al Securității a apus pentru totdeauna. Cu cât vom fi mai mulți cei care ne-am învins teama și vom rosti tare ce gândim, cu atât mai neputincioasă va fi Puterea și aparatul ei de represiune - SRI-ul pe care președintele Iliescu l-a creat în locul Securității pentru a-i apăra scaunul.

*

O altă cauză care-i determină pe mulți români să voteze atât împotriva propriilor lor interese, cât și împotriva intereselor naționale sunt unele legături de prietenie, sau chiar de rudenie cu oameni, care prin purtarea lor au dovedit cu prisosință că nu sunt demni să se bucure de încrederea și respectul semenilor lor. O adevărată pacoste a neamului nostru sunt încuscririle și cumetriile cu oameni nedemni, legături care îi fac pe mulți să uite care sunt interesele neamului și ale țării. *Știm despre cutare cumătru că este un om de nimic, dar pentru că ne este rubedenie, trecem peste adevăr și, dacă ne cere, îl votăm.*

Pe acelați făgaș se înscriu și unele legături dintre săteni cu rudele lor de la oraș care, după ce au plecat din sat, "*s-au ajuns*" în funcții înalte, servind regimul comunist.

Mulți dintre orășenii care au plecat de la țară nu și-au uitat obârșia țărănească, dar mai ales nu au uitat că regimul comunist a urmărit, cu înverșunare, desființarea satului românesc și transformarea țăranilor în proletari agricoli.

Există însă alții, și din păcate aceștia nu sunt puțini, care în trecut s-au pus, cu trup și suflet, în slujba regimului comunist, iar astăzi servesc, cu zel, regimul președintelui Ion Iliescu. Acești orășeni dezrădăcinați nu pregetă să exercite o influență nefastă asupra rudelor de la țară, pe care se străduiesc să le convingă să voteze candidații actualei Puteri. În fața a astfel de rubedenii, țăranul sănătos la minte trebuie să dea dovadă de înțelepciune și cumințenie. El nu trebuie să uite că sănătatea și vigoarea unei națiuni își au rădăcinile la țară și că virtuțile unui popor izvorăsc și curg dinspre sat înspre oraș nu dinspre oraș spre sat.

*

Un alt mijloc folosit de Putere pentru a abate oamenii de la dreapta judecată este propaganda: **propaganda mincinoasă**.

Din arsenalul propagandistic al Puterii, cea mai ticăloasă armă este televiziunea, fereastra deschisă prin care propagandiștii regimului Iliescu revarsă, zi de zi, torentul de minciuni în gospodăriile țărănești.

Apariția președintelui Ion Iliescu pe ecranele televizoarelor seamănă, ca două picături de apă, cu aparițiile din trecut ale lui Nicolae Ceaușescu. Ca și fostul său patron, pe care l-a înlăturat, trimițându-l în fața plutonului de execuție în urma unui proces înscenat după modele bolșevice din Uniunea Sovietică, unde a fost școlit, Ion Iliescu, face "*vizite de lucru*" în toată țara, este primit cu onoruri ca și cum ar fi "*cap încoronat*", dă sfaturi specialiștilor și scrie opere nemuritoare. Prezența lui Ion Iliescu, zi de zi, pe ecranele televizoarelor are darul să-i facă pe cei cu mai puțină putere de înțelegere să creadă că Țara Românească nu are un om politic mai valoros decât el.

La propaganda făcută cu ajutorul televiziunii se adaogă activitatea de dezinformare, calomniile la adresa Opoziției și răspândirea de zvonuri false, care ne fac să vedem albul negru și negrul alb. Pentru această muncă murdară, Puterea folosește un aparat complex și numeros, alcătuit din profesioniști moșteniți de la fosta Securitate. Acești specialiști în arta minciunii sunt plătiți cu bani grei, adunați din impozitele impuse contribuabililor, ceea ce înseamnă că, de fapt, noi îi plătim, din buzunarul nostru, pe cei a căror îndeletnicire este să ne determine să acționăm împotriva propriilor noastre interese.

METODE DE APĂRARE

La țară, descoperirea elementelor primejdioase care aspiră să dobândească demnități, prin votul nostru, nu este prea anevoioasă. Așa cum am mai spus înainte, la țară oamenii se cunosc bine unii cu alții, astfel că scuza "*păcatului din neștiință*" nu poate fi invocată.

În plus trebuie să știm că toți cei care candidează pe listele partidelor desprinse din **Partidul Comunist**, adică a **Partidului Democrației Sociale din România** (PSDR), **Partidul România Mare** (PRM), **Partidul Socialist al Muncii** (PSM), **Partidul de Uniune Națională Română** (PUNR) și chiar ale **Partidului Democrat Agrar din România** (PDAR), trebuie respinși din capul locului. Niciodată cuvintele Evangheliei "*...nu poți sluji lui Dumnezeu și lui mamona*", nu au fost mai adevărate ca în zilele noastre. Sarcina principală a comunismului a fost să-l scoată pe Dumnezeu din sufletele noastre. O sarcină pe care actuala Putere a preluat-o, chiar dacă nu se manifestă pe față în acest sens. *De aceea tot ce-și are rădăcinile în comunism trebuie privit cu neîncredere și respins cu hotărâre!*

Gabriel CONSTANTINESCU

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef;
Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu,
Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Ligia BANEA - secretar de redacție
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L
Printing Company